38

lohun lei, kutsorid õrwa üle soo sõita käsk. Teiçi pidi tema oma tõlla pudi pääl istuma, kui kuningar trooni pääl istma.

Kui kindralt oma sõjaga wersta maad õrä olli sõitnu, — ala jo kest kod wäga suur mürin ja müdin, õhtewu soo ala lahe nu. End kindrale käsk kutsorid jälgela edesi sõita. End mürin ja müdin läts iär kõrd korralk kõwemban, ja suuremban. Kui kindrale kest-kod sai, — ilma ke tema ette tee-pääle, elmile suur tule-watar, mis kimsa wäga mürisema naas, nii et kobese tõlla een pästi pilleiä, nimel waene kutsor enämb kiirun weräst kemäelgi ei tunne. End jälge kindrale tõmmas oma sullasse mõõga tagasi, tiisk jedä tõlla ratast wasta nimel ütel ähwardaia heluga: „Waiki!" Kui wana-patt weelgi mürab ja tahtis ratast keigi wälla pilleli, — tiisk pällegi, ja tiisk kõrd kindrall omma mõõga, tõlla-tsõõri warta, ähward nimel ütel: „Mõtlet sa? Waiki! ja mine tee pääle kõrwale!" Ome lugu! Wana jätt wana-hala müdistamise maha, suur tule-watar käänd kenda ala elandlikult teepääle kõrwale, nimel tulli tarsamisi tõllale lähimbale.

Kutsori naise, meele mõistus olli ommuti kadonu, nimi ta olli pudi pääl minestanen kui koolja pikale, ker enämb ei tija mida ei õisa ei pääsnest. Kindral timmas tema tõlla, nimel wõtt ohja kenda kässe, nimel hakk kobesit kõiwarte kiimi, ker paadla tükkes pandma. — Kui wana-hala kindralile koponi mann sai, naas see teda türelema: „Allerpeäst sina müripst ja kärmitsst sün loo pääl, ja heidatet nina kärmutet tee-käujit?" Wana-patt kõrte elandlikult: „Nõh, mull olli lust sün tee-käujet simutada, aut sinne ma nüüd ennge minnä lasknu. Ehma mulle andi, et ma sinne Keeli sõitmas er tija, ker sõitmas olli." Kindral tiisk paha meelega mõõka, ja ütel: „Oi, sellega ma wel ei lepi! Sgaier olgu see tee wabaja sellale!" End wanahala ei omma sõgi perä, aha ta käll elandlikult küneli: „Oi, mina ei lää sõle tee pääle enne õrä, kui toot mulle oma õisa selenaase rinna pümä, — sis lää mina sõle tee pääle, ehk mine weräst sopsigi igaweste õrä!"

Kindrall lappe õige nohandusega wana-patuga sõdu, nimi naas soo pääl edesi sõitma, oma esä mõisa poole. Kui kindrall ja sopt tõwerte läbi olli sõitnu, — aja ta wel maisi mõa pääl kutsori tõlast ülen, ker õiwa heitu kõik, kui ta hennast pudi pääl er näe olewat. Ühjaste naas ta omma ütespaika, nimi jubite nimi omalidu-jälgelega ommi kobesit, nügu kõrd ja kolmas olla. Sõle kulga ajaleen, kuna ta päitsesepp saani katast õrä olnu, — alli käsk katsa, kogoni sõõras läänü. Kui ta oma sõjaga esä mõisa sai, — tunse tema rõiwalt weel, oma esä wanna käsk õra

39

kon ta sündinü, ninu latsa-põlwe aa elainu olli. Tema silmä nadsiwa tahtmata wett jooksma, kui ta kõrd jälle ommi ornatsid ja ornetsid peinu näsi, kon ta mõndagi sõõrnu pääle, ninu kiiwas aiga nännü olli. Ja käsk kutsoril esa wana kõrbäinni ette kobesse aija, ninu sinnä tõlla saisma jätta. Enüd naas kindral tõllast maha, läts kõrbäinni trepist õisa ülen, ninu käänd sunwade saali sise. Kindralli saamest kaue keidutas walu kaug läti, nii ta üte kõrraga, ilma mõtlemata, omma esä kautsi pääl olewat nägi. Mõne silmä pilgu saisatas ta usse man, käsigi klingi külen, ninu sis tseetas ta kommongusst. Sema keitumine ja kõmsai weel see läbi. Juunember, kui esä õnnitselt kaubast sõit pästi üles naas, edimäle sunga, kodo tulnu nagu tõsi sõõle wasta sõit, ninu weräst ka nagale mann ostan, teda käega nüsse wasta sõit, ninu weräst ka nagale mann ostan, teda käega tsest. Ehk enäl kuld aiga sis laani möödä olli läännü, kuna poig esä praadsõrd olli näännü, — tundse ta teda sisä ja õrä, sis ta olli sen sõmaan näon, mind kui nüüd ja kabena ollewa ennegi hallist läännü. Sulge loomuga kindrall sai nüüd jällegi oma tüür-kuwaasi kätte, ninu ta küsse esa käsk: „Nõh, esä, kor tõise nägu omma läännü, kui ja ütsinda sün majan olet?" Wana mõisnik ehär käega ja ütel: „Oh! mis nõsk mull enämb könelda? Läännü kõik, kui sorblase nägu, nesk wälla!" — Enüd sai kindrall täwerste orwu, et esi ja ennegi õrä koolnu, kautsile kantu, ninu sinnä jätetüsgi, kesk ei teadi ei ole wel seni maani jalanu teda mahamatta. Ja käsk kutsoril kobese tõlla esk wallale kärta, ninu mitte rüstis kobesto pääle õrä wõtta. Mündo wõip tema kuri esä neid wai wana ninnu. End kui rüsta, wistetäinisi pääl omma, sis ei tohi tema neid mitte puttu. Kutsor sullal kindralli käsku, ninu tegi sok nii, ja wei kobese tälli, ninu pand kaina ette.

Enüd tulli wana mõisnik een kõrbäinnist wälla, kindrall peräu, ninu trepi pääl kingu otsa käega näidates küsse kindrall: „Kelle nagä tuu sääl kingu otsan om?" Wana mõisnik kaste kurjalt ja mõrudalt: „Om sist minu poige kulgarte oma, mida noa sinnä ehitädä omaia lasknu!"

Ehma selle jutumisest ja juttu aigu pidi mõisniku kõige nooremb poig saju, ninu roomur laulu heli, ja pilli kõmine kuuldu olla, wana kõrbäinni maun, mida ka mõisnik ja kindrall kuulsa, ninu poig küsse esilt: „Aller heli lääl om?" Mõisnik kaste mõrudalt: „Sist naad lasjased peawad seal pulmi! Lähme waatama!" Esa arte een, poig peran, sotse maja poole, kon nad hilla